

Arrest

nr. 247 926 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juni 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In de nota met opmerkingen worden de nuttige feiten voordat de bestreden beslissingen werden getroffen, opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, geboren te [...] op [...]. Verzoeker is het Rijk binnengekomen als minderjarige, samen met zijn moeder, mevr. [S.D.]. Op 07.03.2011 diende mevr. [D.] een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06.04.2011, bij gebreke aan voorlegging van een geldig standaard medisch getuigschrift. Deze beslissing werd op 27.04.2011 aan mevr. [D.] betekend, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 29.04.2011 diende mevr. [D.] een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd eveneens onontvankelijk verklaard, en dit op 19.05.2011. Deze beslissing werd op 21.06.2011 aan verzoeker betekend. Op 07.05.2013 werd verzoeker meerderjarig. Op 07.05.2014 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)./ Op 07.05.2014 werd aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 130.046 dd. 24.09.2014 werd het beroep verworpen. Op 07.05.2014 maakte de gemeente Denderleeuw inmiddels een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet over, die werd ingediend door verzoeker op 24.04.2014. Op 13.05.2014 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Op 04.06.2014 diende verzoeker een verzoek tot invrijheidsstelling in bij de Raadkamer te Dendermonde. Op 10.06.2014 werd dit verzoek afgewezen. Tegen deze beschikking stelde verzoeker beroep in. Bij arrest van 26.06.2014 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling werd het hoger beroep ongegrond verklaard. Op 01.07.2014 werd verzoeker gerepatrieerd naar Skopje (Macedonië). Op 08.07.2014 bevestigde de Dienst Vreemdelingenzaken dat het inreisverbod werd ingetrokken, en niet zou worden ingevoerd in de SIS-databank, en dit nu humanitaire overwegingen werden aangenomen (de ernstige ziekte van de vader van verzoeker; de Dienst Vreemdelingenzaken motiveerde dat verzoekende partij zo de mogelijkheid behield om zijn vader via kort verblijf te bezoeken). Bij beschikking van 15.06.2015 van de vrederechter van het kanton Herne – Sint-Pieters-Leeuw werden mr. [K.V.B.] en mr. [B.V.E.] aangesteld als bewindvoerder van dhr. [K.D.], de vader van verzoeker (en dit als bewindvoerder resp. over de persoon en over de goederen). Op 14.10.2015 dienden verzoeker en mevr. [S.D.] een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet in. Op 15.10.2015 wordt verzoeker aangetroffen in de woning van zijn ouders, te Haaltert. In het politieel verslag wordt genoteerd: “[D.K.] is momenteel in revalidatie. Hij kan niet stappen, spreken of zelfstandig eten na een hartfalen in 2013. Er komen driemaal daags verplegers om hem te verzorgen. [D.E.] is momenteel werkloos.” Op 11.04.2016 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, in hoofde van verzoeker. Aan verzoeker werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 08.03.2017 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Op 18.04.2018 deed verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn oom [S.R.]. Per schrijven van 19.06.2018 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet in. Op 22.11.2018 deed verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn oom [S.R.]. Op 21.05.2019 besliste de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)”.

1.2. Op 8 juni 2020 besliste de verwerende partij om de op 19 juni 2018 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.06.2019 werd ingediend door:

D., E.

nationaliteit: Noord - Macedonië

geboren te [...] op [...]

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert dat hij samen met zijn moeder in 2008 naar België is gekomen. Zijn moeder (als wettelijk vertegenwoordiger) diende 07.03.2011 een aanvraag conform art. 9ter in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06.01.2011 en aan zijn moeder betekend op 27.04.2011. Bovendien blijkt uit de studie van het administratief dossier dat betrokkene op 01.07.2014 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Hij zou pas begin februari 2015 teruggekeerd zijn naar België. Betrokkene heeft aldus meer dan een half jaar in zijn thuisland vertoefd. Op 14.10.2015 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Deze werd onontvankelijk d.d. 11.04.2016 en aan betrokkene betekend op 12.04.2016. Op 18.04.2018 diende betrokkene ook nog eens een aanvraag gezinshereniging in. Ook deze werd geweigerd met een bijlage 20 d.d. 21.05.2019. Het feit dat betrokkene ruime tijd in België verblijft kan dan ook niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat hij geen banden meer zou hebben met Noord Macedonië, noch dat hij aldaar belangen zou hebben. Het mag -op basis van hetgeen voorafgaat- duidelijk zijn dat deze bewering totaal ongeloofwaardig is. Betrokkene werd op 01.07.2014 gerepatrieerd, hij kwam pas in februari 2015 terug naar België. Hij verbleef dan ook meer dan 6 maanden in zijn land van herkomst. Ook het gegeven dat hij zich naar Sofia moet begeven om zijn aanvraag in te dienen en hij daar onmogelijk kan verblijven, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient niet permanent in Sofia te verblijven om zijn aanvraag in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat zijn aanwezigheid, steun en opvang absoluut noodzakelijk zou zijn voor een menswaardig leven voor zijn vader. De studie van het administratief dossier toont effectief aan dat de vader van betrokkene niet in staat is om alleen te wonen en hulp nodig heeft. Echter betrokkene toont niet aan waarom deze hulp specifiek van hem zou moeten komen. Betrokkene toont ook niet aan dat zijn vader de absolute hulp van betrokkene nodig zou hebben. Zijn vader (en zijn bewindvoerders) kunnen te allen tijde beroep doen op verschillende zorginstanties die hulp aan huis bieden of op andere familieleden die alhier in België verblijven. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij op dat betrokkene van juli 2014 tot februari 2015 in zijn land van herkomst heeft verbleven. Hieruit blijkt duidelijk dat hij nog steeds banden onderhoudt met zijn land van herkomst. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene verklaart ook dat hij hier is tewerkgesteld, hij legt een arbeidsovereenkomst voor, doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben en dat hij kennis zou hebben van een van de landstalen, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij hier school heeft gelopen, dat hij een blanco strafblad heeft, - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 8 juni 2020 treft de verwerende partij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: [D.E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Noord – Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij in België verblijft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werp verzoeker op:

“Schending van de materiële motiveringsplicht — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — schending redelijkheidsbeginsel”.

Hij betoogt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op

correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken moeten in alle redelijkheid genomen worden. Dit betekent dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 08/06/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:

" de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland "

en nog

" Betrokkene haalt aan dat hij geen banden meer zou hebben met Noord- Macedonië, noch dat hij aldaar belangen zou hebben "

Verzoeker verblijft sedert 2008 in België. In de periode einde 2014 — begin 2015 heeft hij inderdaad een 6-tal maanden in Noord — Macedonië verbleven; niet uit vrije wil doch wel omdat hij gerepatriëerd werd.

Hij kwam zo spoedig als mogelijk terug naar België, juist omdat hij in Noord — Macedonië geen middelen van bestaan had noch relaties die hem konden bijstaan.

Uit een kort en noodgedwongen verblijf van een 6-tal maanden in Noord — Macedonië, kan zomaar niet afgeleid worden dat men daar belangen (contacten — bestaansmiddelen) zou hebben.

Deze redenering gaat vlug door de bocht en mist alle redelijkheid,

en nog:

" Betrokkene haalt aan dat zijn aanwezigheid , steun en opvang absoluut noodzakelijk zou zijn voor een menswaardig leven voor zijn vader "

De gemachtigde van de minister bevestigt in de beslissing dd. 08/06/2020 dat de vader van betrokkene effectief niet in staat is om alleen te wonen en hulp nodig heeft. Doch stelt hierover : " betrokkene toont niet aan waarom deze hulp specifiek van hem zou moeten komen. Betrokkene toont ook niet aan dat zijn vader de absolute hulp van betrokkene zou nodig hebben.

Zijn vader (en zijn bewindvoerders kunnen ten allen tijde beroep doen op verschillende zorginstanties die hulp aan huis bieden of op andere familieleden die alhier in België verblijven".

Het blijft echter bij loutere poneringen van de gemachtigde van de Minister, zonder nog maar het minste onderzoek te hebben gedaan naar de opvangmogelijkheden/ hulp aan huis, waarop men beroep zou kunnen doen; de wachtlijsten en de kostprijs voor een opname in een zorginstelling (die grotendeels ten laste zal vallen- minstens sowieso via subsidiëring voor een deel ten laste komt van de maatschappij).

De vader van verzoeker heeft intensieve hulp nodig. De moeder van verzoeker staat haar echtgenoot 24h op 24h bij; verzoeker staat haar alle dagen bij de zorg voor hygiëne en de handelingen waarvoor meer handen nodig zijn dan twee; hij neemt de taken van zijn moeder over als deze aan rust toe is;

De andere aanwezige familieleden in België moeten hun steentje al bijdragen om verzoeker en diens moeder te ontlasten in de mate dat hun eigen gezinsleven dit toelaat.

De beslissing van de gemachtigde van de Minister is onvoldoende voorbereid, waar geen onderzoek in concreto werd gedaan naar de mogelijke opvangmogelijkheden voor de vader van verzoeker, tijdens diens eventuele afwezigheid, noch in concreto een beoordeling werd gedaan van de noodzakelijke zorg die vader dagelijks nodig heeft en hoe deze werkelijk kan opgevangen worden bij afwezigheid van verzoeker.

Minstens had de gemachtigde van de Minister op dit vlak bijkomende informatie kunnen vragen aan verzoeker.

De beslissing is tevens onredelijk te noemen.

De gevolgen, relationeel en financieel, van een afwezigheid van verzoeker om de aanvraag tot het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in het thuisland op de opvangmogelijkheden en de verzorging van de diens vader werden onvoldoende in balans gebracht.

Er werd geen rekening gehouden met al de elementen van de zaak. Bij een juiste beoordeling kan men niet anders dan tot het besluit komen dat het voordeel dat onze maatschappij zou kunnen hebben bij een tijdelijke afwezigheid van verzoeker en mn. een strikte toepassing van de wettelijke bepalingen dat de aanvraag moet ingediend worden in het land van herkomst, niet opweegt tegen de nadelen hiervan.

Verzoeker bevindt zich wel degelijk in de uitzonderingssituatie. Er zijn voldoende buitengewone omstandigheden om toe te laten dat de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden te bekomen, in België kan worden ingediend.

De beslissing van de Minister dd. 08/06/2020 is verder gemotiveerd als volgt :

" Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt "

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst; mn de strikte naleving van de immigratiewetgeving.

Deze afweging, werd door de gemachtigde van de minister niet gemaakt; hij heeft dan ook niet gemotiveerd, minstens onvoldoende, waarom in casu de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten; mn. de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen.

Nochtans gaat het hier over een kerngezin, bestaande uit vader en 1 meerderjarige zoon.

Het is dan ook onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te stellen dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen .

Uit bovenstaande redenering volgt dat de Minister stelt dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst, slechts tijdelijk zal zijn , zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid.

Op dit punt is de bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig voorbereid.

In de beslissing van de gemachtigde van de Minister lezen we nergens of er bij de beoordeling van het van het ernstig en onherstelbaar nadeel rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van deze zaak; mn de hulpbehoefte van de vader van verzoeker en de noodzakelijke bijstand van verzoeker.

Blijkbaar hield de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling ook geen rekening met de omstandigheid dat de vader van verzoeker een wettelijk verblijf heeft.

Art.8 EVRM werd geschonden.

De beslissing werd niet zorgvuldig noch werd ze in alle redelijkheid genomen.

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk , omdat het leed dat de vader van verzoeker erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de Minister bij ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde. Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden. Het middel is gegrond".

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: (i) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; (ii) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.3 Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde de aanvraag om verblijfsmachtiging om die reden onontvankelijk

2.4. Verzoeker werpt onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht op.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Dit wettelijk toezicht wordt uitgeoefend op grond van de stukken die zich bevinden in het administratief dossier.

2.5. De eerste bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene haalt aan dat zijn aanwezigheid, steun en opvang absoluut noodzakelijk zou zijn voor een menswaardig leven voor zijn vader. De studie van het administratief dossier toont effectief aan dat de vader van betrokkene niet in staat is om alleen te wonen en hulp nodig heeft. Echter betrokkene toont niet aan waarom deze Hulp specifiek van hem zou moeten komen. Betrokkene toont ook niet aan dat zijn vader de absolute hulp van betrokkene nodig zou hebben. Zijn vader (en zijn bewindvoerders) kunnen te allen tijde beroep doen op verschillende zorginstanties die hulp aan huis bieden of op andere familieleden die alhier in België verblijven. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2.6. Verzoeker brengt tegen de voormelde passage in dat zijn vader intensieve hulp nodig heeft, dat zijn moeder haar (ex)-echtgenoot 24u/24u bijstaat en dat hij zijn moeder alle dagen helpt bij de zorg voor de hygiëne van zijn vader en in het algemeen voor handelingen waarvoor er meer handen nodig zijn dan

twee. Tevens neemt hij de taken van zijn moeder over als ze toe is aan rust. Volgens verzoeker bezondigt de verwerende partij zich aan poneringen en heeft ze geen concrete beoordeling gedaan van de opvangmogelijkheden voor zijn vader wanneer hij zelf afwezig is. Verzoeker ontkent niet dat er andere familieleden zijn in België maar benadrukt dat die al hun steentje bijdragen om hem en zijn moeder te ontlasten, dit voor zover hun gezinsleven dit toestaat. Volgens verzoeker is de beoordeling van de zorg die dagelijks nodig is en hoe deze werkelijk kan worden opgevangen bij zijn afwezigheid ingeval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, onvoldoende voorbereid en kennelijk onredelijk. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat het voordeel van de maatschappij bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst niet opweegt tegen de nadelen hiervan.

2.7. De beoordeelde aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen bevindt zich in het administratief dossier. Ter ondersteuning hiervan werden diverse stukken overgemaakt, die zich eveneens bevinden in het administratief dossier. Het betreft hier o.a.:

- een kopie van een beschikking van de vrederechter van 15 juni 2015 waarbij er twee bewindvoerders worden aangesteld voor verzoekers vader;
- een kopie van een sociaal verslag i.v.m. verzoekers vader, opgesteld op 2 juli 2015 door een maatschappelijk assistente van een revalidatieziekenhuis; hierin wordt gesteld dat de vader van verzoeker sinds 7 mei 2014 gehospitaliseerd is, dat hij niet in staat is om thuis te wonen zonder hulp van derden, dat bewindvoering over diens goederen en persoon is opgestart en dat hij bij zijn ontslag zal opgevangen worden door zijn ex-vrouw, D.S. (de moeder van verzoeker) en zijn kinderen; de sociaal assistente voegt er nog aan toe dat zijn huidige echtgenote niet gekend is door de diensten;
- een uittreksel uit het bevolkings-en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling opgemaakt door de gemeente Haaltert op 6 juni 2018. Hieruit blijkt dat verzoeker samen met zijn moeder op hetzelfde adres woont als zijn vader, samen met de broer van zijn moeder, en dit sedert 30 april 2018;
- een kopie van een jaarlijks verslag voor de vrederechter, opgesteld door H. V. op 22 februari 2018, die op 16 september 2016 de bewindvoering over verzoekers vader heeft overgenomen; in dit verslag wordt verzoeker aangestipt als vertrouwenspersoon en kan worden gelezen dat de vader van verzoeker bedlegerig is, een vegetatief bestaan leidt en 100% afhankelijk is van hulp van derden en dat hij sondevoeding krijgt. Er wordt aangestipt dat verzoekers vader dagelijks wordt verzorgd door familie en dat er exceptioneel een beroep wordt gedaan op *"thuiswacht"*. Er wordt gewag gemaakt van herhaaldelijk teamoverleg met de vertrouwenspersoon, zijnde verzoeker, de ex-echtgenote (zijnde de moeder van verzoeker) en overleg met de maatschappelijk werkster van het revalidatieziekenhuis. In het verslag wordt gepreciseerd dat de dagelijkse verzorging van de vader van verzoeker bestaat uit sondevoeding, minimaal 3x/week kine, dagelijks toilet en verzorging en dat er sprake is van een regelmatige ziekenhuisopname wegens longaandoening/ontslimmen. Verder stipt het verslag aan dat de familie de constante zorg draagt over de beschermde persoon en dat er *"in zeer uitzonderlijke gevallen"* al eens een beroep wordt gedaan op familiehelp wanneer er echt noodzaak is zoals het geval was voor een trouwfeest van de familie. Ten slotte stelt het verslag dat verzoeker samenwoont met zijn vader en zijn moeder in een huurwoning te H. en dat hij de huishuur betaalt alsook de variabele lasten.
- een kopie van een medisch attest opgesteld door dr. S en dr. D.R. op 13 juni 2019; hierin wordt gesteld dat de heer K.D., vader van verzoeker, wordt verzorgd voor post-anexische encephalopathie met volledige afhankelijkheid van derden, dat hij bedlegerig is (vegetatieve toestand) en is aangewezen op sondevoeding; er wordt verder gepreciseerd dat de toestand gepaard gaat met thuisverpleging en kinesitherapie, dat er sprake is van excellente mantelzorg en dat de vegetatieve toestand is te wijten aan een myocardinfarct.

2.8. Verder bevat het administratief dossier nog:

- een verslag van de lokale politie van Denderleeuw/Haaltert van 26 juni 2019 aangaande een huisbezoek op een bepaald adres in Haaltert. Luidens dit verslag werd verzoekers moeder aangetroffen in de woning, samen met de bedlegerige vader van verzoeker, de heer K.D. Ook wordt erop gewezen dat hun gemeenschappelijke zoon, zijnde verzoeker, bij hen woont en thans aan het werken is en dat er sprake is van de inschrijving van de broer van verzoekers moeder op dit adres. Er wordt toegelicht dat de heer K.D. in 2014 een ongeval heeft gehad en sedertdien in comateuze toestand in bed ligt, dat er constante bewaking nodig is door één van de familieleden en dat de moeder van verzoeker niet werkt en de meeste zorgen voor haar man opneemt. Er wordt aangestipt dat verzoeker ongeveer 1600 euro

verdient waarvan 740 euro dient voor de huur van de flat. Verder wordt er aangegeven dat de thuisverzorging tweemaal per dag langs komt om verzoekers vader te wassen en insputtingen te geven en dat de overige verzorging zoals eten geven, pampers vervangen, ... wordt opgenomen door de familie. Vijfmaal per week komt de kine langs om hem te masseren, zo blijkt ook nog uit het politieverlag. De wijkagent stipt nog aan dat hij dagelijks het gezin ziet langskomen in het centrum, dat er geen opmerkingen zijn over hen en dat ze geen problemen hebben met hun burens of andere personen;

- een administratief verslag illegaal verblijf, opgesteld door de federale politie op 8 maart 2017; in dit verslag wordt vermeld dat verzoeker verklaard heeft in België te zijn omdat hij moet zorgen voor zijn vader die met hem inwoont op hetzelfde adres en die niet zelfstandig kan leven omdat hij moet eten via een sonde, niet mobiel is,...

- een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen, opgesteld op 7 oktober 2015; hierin wordt geduud dat de vader van verzoeker een F+ kaart heeft, dat deze niet meer samenwoont met zijn echtgenote, mevrouw R. doch wel met verzoeker en zijn moeder, de ex-echtgenote van zijn vader. In de aanvraag kan voorts worden gelezen dat verzoekers broer, D.D. inmiddels niet meer in België woont, dat zijn zus legaal in België verblijft, gehuwd is met een Belg en een dochtertje heeft en dat verzoeker en zijn moeder zorgen voor respectievelijk hun vader/ex-echtgenoot.

2.9. Uit de stukken die werden besproken in de punten 2.7. en 2.8 blijkt dat verzoekers vader, de heer K.D., in het bezit is van een F+ kaart, dat hij in een vegetatieve toestand verkeert, dat hij eerst lange tijd in een revalidatieziekenhuis vertoefde en vervolgens terug naar huis werd gebracht, dat hij volledig afhankelijk is van hulp van derden, dat verzoeker bij hem inwoont samen met zijn moeder, dat hij optreedt als vertrouwenspersoon ten aanzien van de bewindvoerder van zijn vader, dat hij de huur van de woning op zich neemt, dat de thuisverzorging tweemaal per dag langs komt om verzoekers vader te wassen en insputtingen te geven en dat de overige verzorging zoals eten geven, pampers vervangen, ... wordt opgenomen door de familie, waarbij verzoekers moeder instaat voor de meeste zorgen voor zijn vader.

2.10. Gelet op de voormelde elementen kan de Raad verzoeker redelijkerwijs volgen wanneer hij opwerpt dat hij zijn moeder alle dagen helpt bij de zorg voor de hygiëne van zijn vader en in het algemeen voor handelingen waarvoor er meer handen nodig zijn dan twee en dat hij tevens de taken van zijn moeder overneemt als ze toe is aan rust. Verzoeker speelt redelijkerwijs een belangrijke rol in de 24u/24u verzorging van zijn vader met wie hij samenwoont, hij betaalt de huur van de flat en hij is aangeduid als vertrouwenspersoon met wie de bewindvoerder regelmatig overleg pleegt. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat er nog veel andere familieleden van verzoeker ingeschakeld zijn in de 24u/24u verzorging van zijn vader. Uiteraard is er verzoekers moeder die in eerste instantie instaat voor diens verzorging. Daarnaast is er nog verzoekers zus die legaal in België woont, maar die zelf een gezin heeft waardoor verzoeker redelijkerwijs kan worden gevolgd wanneer hij in zijn verzoekschrift betoogt dat familieleden bijspringen voor zover de gezinsplichten het toelaten.

2.11. Zoals hierboven werd geduud, bevat het administratief dossier diverse stukken aan de hand waarvan het verzorgingsplaatje voor verzoekers vader concreet wordt. In eerste instantie wordt de zorg voor verzoekers vader opgenomen door verzoekers moeder, waarbij verzoeker die samenwoont met zijn moeder en vader redelijkerwijs ook een belangrijke rol speelt, zoals hierboven werd geduud. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd wanneer hij opwerpt dat de aanvraag niet concreet werd beoordeeld door de verwerende partij vanuit de zorg die zijn vader dagelijks nodig heeft.

2.12. Verzoeker kan ook worden gevolgd waar hij opwerpt dat de voordelen voor de maatschappij ten gevolge van de bestreden beslissing niet opwegen tegen de nadelen ervan en de bestreden beslissing dus getuigt van een kennelijk onredelijk optreden van de verwerende partij. De bestreden beslissing strekt er immers toe verzoeker te verplichten naar zijn land van oorsprong terug te keren om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dit voordeel vanuit het oogpunt van de handhaving van de verblijfsreglementering weegt kennelijk niet op tegen het nadeel dat hieruit voortvloeit, met name het wegvallen van een belangrijke schakel in de 24u/24u verzorging van een verblijfsrechtigde vreemdeling in vegetatieve toestand, met name de inwonende zoon die zijn zorgbehoevende vader ook financieel ondersteunt, dit tijdens de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker in het buitenland.

2.13. Dit alles leidt tot de conclusie dat het enig middel in de aangegeven mate gegrond is, wat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Immers kunnen de overige passages deze niet

overeind laten blijven, vermits ze geen uitstaans hebben met de door verzoeker opgeworpen buitengewone omstandigheid inzake zijn noodzakelijke aanwezigheid voor het menswaardig leven van zijn vader.

2.14. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Hierin kan als verweer voor de gewraakte passage worden gelezen:

“Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Zij blijft daartoe volledig in gebreke.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de gemachtigde van de Minister zelf onvoldoende onderzoek zou hebben verricht. Volgens verzoekende partij kwam het aan de gemachtigde van de Minister toe om te onderzoeken welke opvangmogelijkheden bestaan, of er wachtlijsten bestaan, en aan welke kostprijs deze worden aangeboden. Volgens verzoekende partij had de gemachtigde van de Minister daarbij de kostprijs voor de Belgische maatschappij moeten afwegen tegen het nadeel dat aan verzoekende partij wordt berokkend.

Verweerder laat gelden dat het in de eerste plaats de verzoekende partij toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Indien verzoekende partij zich wenste te beroepen op de kostprijs van bepaalde diensten / op wachtlijsten, dan had hij hierover zelf elementen moeten aandragen, in de aanvraag zelf.

Terwijl uit het verzoekschrift bovendien blijkt dat verzoekende partij expliciet erkent dat de zorg voor zijn vader nu voor een groot deel door zijn moeder en (in mindere mate) door andere familieleden wordt opgenomen.

Het is in de gegeven omstandigheden niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de zorg ook door anderen (al dan niet via tussenkomst van de bewindvoerder) kan worden aangeboden.

Geheel ten overvloede wijst verweerder erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de familie eerder al beroep deed op thuisverpleging (zie verslag dd. 15.10.2015).”

2.15. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat verzoeker ook betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met al de elementen van zijn zaak en zijn aanvraag onvoldoende concreet heeft beoordeeld, rekening houdend met de zorg die zijn vader dagelijks nodig heeft. Zo blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat verzoekers vader volledig zorgbehoevend is, dit 24u/24u wegens zijn vegetatieve toestand en dat de thuisverzorging al twee keer per dag langskomt (zie het hierboven vermelde verslag van de lokale politie van Denderleeuw/Haaltert van 26 juni 2019). De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze in haar nota opwerpt: *“Het is in de gegeven omstandigheden niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de zorg ook door anderen (al dan niet via tussenkomst van de bewindvoerder) kan worden aangeboden.”* De beoordeling dat de verwerende partij geen rekening houdt met concrete stukken over de verzorging van verzoekers vader dringt zich des te meer op gezien hierna in de nota met opmerkingen kan worden gelezen, *“Geheel ten overvloede wijst verweerder erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de familie eerder al beroep deed op thuisverpleging (zie verslag dd. 15.10.2015)”*.

2.16. Voorts is verweerder slecht geplaatst om verzoeker te kapittelen wanneer deze in zijn verzoekschrift stelt dat *“de zorg voor zijn vader voor een groot deel door zijn moeder wordt opgenomen en (in mindere mate) door andere familieleden wordt opgenomen”*. Verzoekers vader is 24u/24 u zorgbehoevend en het feit dat verzoekers moeder in eerste instantie instaat voor diens zorgen, maakt niet dat verzoekers rol volledig kan worden genegeerd (cf. punt 2.10). Voorts past het erop te wijzen dat de verwerende partij er niet onwetend van kan zijn dat verzoekers moeder op illegale wijze in het Rijk verblijft en dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging die ze had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook onontvankelijk werd verklaard op 9 juni 2020. Weliswaar werden deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dat de verwerende partij op dezelfde dag ten aanzien van verzoekers moeder getroffen had, vernietigd bij arrest nr. 246 793 van 23 december 2020, maar op heden ligt er geen stuk voor waaruit blijkt dat ze gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven.

Dit houdt in dat de verzorging van verzoekers vader in eerste instantie in handen ligt van zijn tot op heden ook op illegale wijze in het Rijk verblijvende moeder. Verder maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing niet concreet welke andere familieleden nog kunnen instaan voor de verzorging van verzoekers vader. Uit het administratief dossier blijkt alleszins dat verzoekers broer, D.D. niet meer in België verblijft, minstens houdt de verwerende partij niets anders voor. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat de broer van verzoekers moeder, die ook bij hen inwoont, een rol speelt in de verzorging van verzoekers vader, minstens houdt de verwerende partij niets anders voor. Ten slotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers zus nog legaal in het Rijk verblijft, maar zij heeft een eigen gezin en het blijkt niet dat ze de afwezigheid van verzoeker (en diens moeder) kan opvangen in een 24u/24 u verzorging die hun vader behoeft, minstens houdt de verwerende partij niets anders voor.

2.17. Voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, leidt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot de nietigverklaring van dit bevel. Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd houdt niet in dat verzoeker niet langer op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op eigen juridische en feitelijke motieven. Deze worden niet concreet betwist. Onder het kopje *“3. Bevel om het grondgebied te verlaten”* kan immers niet meer worden gelezen dan *“Zolang verzoekers niet alle rechtsmiddelen uitgeput hebben, zijn deze bevelen op zijn minst voorbarig te noemen en onredelijk te noemen.”* Dit is onvoldoende uitgewerkt om te kunnen worden aanvaard als ontvankelijk middel, zoals ook de verwerende partij opwerpt in haar nota. Deze bestreden beslissing blijft derhalve overeind.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient bijgevolg geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juni 2020, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover zij zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA